

နေကြာပန်းလေး
တစ်ပွင့်လို ပြုံးပါ

နေကြာပန်းလေးတစ်ပွင့်လို ပြုံးပါ

နင့်ကို ပထမဆုံးအကြိမ်တွေ့တော့ နင်သေးငယ်လိုက်တာလို့ ငါထင်မိတယ်။ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ကျန် ချုံပုတ်မြက်ရိုင်းတွေ ကြားမှာ နင်ရပ်နေခဲ့တယ်။

'နင့်ကို ဂရုစိုက်မယ့်သူ မရှိဘူးလား' လို့ နင့်ရှေ့မှာ ငါထိုင်ချပြီး မျက်လုံးလေး မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်နဲ့ မေးတယ်။

နင် ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး... အသံမထွက်ဘဲ ခေါင်းငုံ့ထားတယ်။

နင့်ရဲ့ အလျှော့မပေးတဲ့ ရင်ခုန်သံကို ငါကြားမိလိုက်သလိုပဲ။

'အချိန်က နင့်ကို ဖျောက်ဖျက်သွားနိုင်တယ်...သိလား' လို့ ငါပြောလည်း နင့်ဘက်က အသံမထွက်ခဲ့ဘူး။ ခါးကို နင် မတ်မတ်ရပ် ထားတယ်။

သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး နေရာကနေ ငါ ထွက်လာခဲ့တယ်။ နင့်ကို ငါ နောက်ထပ်တစ်ခေါက် တွေ့ရမယ်လို့ တော့ မထင်ခဲ့ဘူး။

ဒါပေမဲ့ ငါမှားသွားတယ်... လအနည်းငယ်အကြာမှာ ဒုတိယ အကြိမ် နင့်ကို ငါတွေ့ ပြန်တယ်။ မားမားမတ်မတ်ဖြစ်နေတဲ့ နင့်ကိုတွေ့တော့ ငါအံ့သြသွားတယ်။ နင့်အနား ငါလျှောက်သွားတယ်။ နင့်အရပ်က ငါ့လောက် နီးနီးဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

'နင် သန်မာလာလိုက်တာ' လို့ ငါပြောတယ်။

နေရောင်ခြည်ကို နင်မော့ကြည့်တယ်။ ငါ့ကိုစကားပြန်မပြောဘဲ

နင်ပြီးတယ်။

နင့်မျက်နှာပေါ်မှာ ရှင်သန်ခြင်းရဲ့ ဝင့်ကြွားမှုတွေ ထင်ဟပ်နေတယ်။

'ဒါဟာ ငါတွေ့ဖူးသမျှ အပြီးတွေထဲမှာ အတောက်ပဆုံးပဲ' လို့ ငါပြောတယ်။

နင် ပိုတောက်တောက်ပပပြီးတယ်။ အဲဒီအပြီးထဲမှာ မော်ကြွား ဘ ဝင်မြင့်ဟန် မပါဘူး။ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေးပဲ။

'နင် အသက်ရှင်ခဲ့တာပဲနော်... ကြည့်စမ်း ကျန်းမာလိုက်တဲ့ ရုပ်ခန္ဓာ နဲ့ ' လို့ နင့်ကိုကြည့်ပြီး ငါပြောဖြစ်တယ်။

နင် ပြုံးမြဲပြီးနေတယ်။ အချိန်ရဲ့ မတူညီတဲ့ တန်ဖိုးတွေ ငါ့ကို နင် သ က်သေပြနေသလိုပဲ။

'အချိန်က နင့်ကို မွေးဖွားတယ်။ အချိန်က နင့်ကို ဖန်တီးတယ်။ အချိ န်ကပဲ နင့်ကိုဖျက်ဆီးလိမ့်မယ်' လို့ ငါ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပြောတယ်။

နင် နောင်တမရစွာ ပြုံးနေမြဲပဲ။

နင် တစ်ချိန်လုံးကြည့်နေတဲ့ နေရာကို ငါမော့ကြည့်လိုက်တယ်။ အဲဒီ နေရာက နေရောင်ခြည်ဖြာထွက်ရာ နေရာပေါ့။ အချိန်ရဲ့ မျက်မြင် သ က်သေ နေမင်းပဲဖြစ်တယ်။

'ဘယ်သူကမှ အချိန်နောက် အမီမလိုက်နိုင်ဘူး'

အဲဒီစကားကို ငါချန်ရစ်ပြီး ညနေဆည်းဆာအချိန်လောက်မှာ နင့်ဆီ ကနေ ငါထွက်လာခဲ့တယ်။

နေရောင်ခြည်နောက် နင် ဇွဲမလျှော့စတမ်း လိုက်နေတုန်းပဲ။ နင့်ရင် ထဲက ယုံကြည်ချက်ကို ငါနားမလည်နိုင်တာလည်း ဖြစ်ခဲ့မှာ ပေါ့။

နင်က ငါ့ကို အမြဲအံ့သြမှုတွေ ပေးတယ်။ နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ် နင့်
ကိုတွေ့တော့ နင်ဟာ ငါတွေ့ထင်တာထက် ပိုအိုစာနေခဲ့တယ်။

'ကြည့်ဦးလေ...အချိန်ကို နင်ဘာမှ မတတ်နိုင်ခဲ့ဘူး မဟုတ် လား'
လို့ အကူအညီမဲ့စွာ ငါပြောတယ်။

နင့်ခါးတွေ အရင်လို မထောင်မတ်တော့ဘူး။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း
အကောင်းပကတိမဟုတ်တော့ဘူး။

နင့်ကို ငါ ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ် ကြည့်နေမိတယ်။

ခေါင်းကို နင်ခက်ခက်ခဲခဲ ထောင်မတ်ထားတယ်။ အသံမထွက်ဘဲ
နေမင်းကြီးကို အဲဒီနေရောင်ခြည်ကို မော့ကြည့်နေတုန်းပဲ။ နင့်မျက်ဝန်း
အိမ်မှာ တော့ မျက်ရည်တွေ ပြည့်နေခဲ့တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ... အဲဒီတစ်ခဏမှာ ပဲ... ငါ တုန်လှုပ်မိတယ်...နင်
ပြုံးနေပါလား...။

စိတ်ကျေနပ်မှုအပြည့်၊ စွဲမက်ဖွယ်အကြည့်နဲ့ နင်ထွက်ခွာသွား တဲ့ အ
ချိန်ကို ငါမေ့မရနိုင်ခဲ့ဘူး။

သိပ်မကြာတဲ့ အချိန်မှာ နင် ရှင်သန်ခဲ့တဲ့ နေရာဆီ ငါရောက်လာခဲ့ပြ
န်တယ်။

နင် ရှင်သန်ခဲ့တဲ့ နေရာကို ငါတွေ့တော့ ငါ အံ့သြမှ င်တက်သွားမိတ
ယ်။ နင်ရှိ ခဲ့တဲ့ နေရာမှာ နေကြာပန်းတွေတစ်ခင်းလုံး ဖူးပွင့်နေလိုက်
တာ။ နေရောင် အောက်မှာ ရွှေရောင်တလက်လက်နဲ့ သူတို့ လန်းဆန်း
ဝေဖြာနေလိုက်တာ။ ဟိုးအရင်တုန်းက နင့်အတိုင်းပဲ သူတို့ ပြုံးနေလိုက်
တာ။

နင်မှန်ပါတယ်... ဘဝရဲ့ အတောမသတ်ခြင်းက အချိန်အတွက် အ

ကောင်းဆုံးဖြေရှင်းချက်ပေါ့။ အချိန်ကို ပြောင်းလဲနိုင်သည် ဖြစ်စေ၊
မပြောင်းလဲနိုင်သည် ဖြစ်စေ ရှင်သန်နေချိန်မှာ အချိန်ကို တစ်စက္ကန့်၊ တစ်မိနစ် ဖမ်းဆုပ်ပြီး ဘဝအတွက်၊ တောက်ပမှုအတွက် အချိန်နဲ့ အမျှ အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ အလုပ်တွေ လုပ်ဆောင်နေဖို့ ပါပဲ။

နှစ်ပေါင်းများစွာကြာလို့ ငါအောင်မြင်ထင်ရှားသွားတဲ့ အခါ နင့်ကို
ငါ ကျေးဇူးတင် သတိရနေမှာ ပါ။

နင်ဟာ နေကြာပန်းလေးတစ်ပွင့်ဆိုပေမယ့် ငါ့ကို နင့်လို ပြုံးနေ တတ်အောင် နင် သင်ပေးခဲ့လို့ ပါပဲ။

မူရင်းလင့် - <http://www.85nian.net/zhihui/27646.html>

*

သစ်ငုတ်တိုမှာ လည်း နွေဦးရာသီရှိတယ်

သစ်ရွက်အတွင်းပိုင်းမှာ ပူးပူးကပ်ကပ် ပုန်းခိုနေတဲ့ ပန်းဖြူဖြူလေး သုံးပွင့်ကို ရုတ်တရက် ကျွန်မမြင်လိုက်မိတယ်။

အဲဒီပန်းလေးတွေက 'ထိခိုက်နာကျင်ခဲ့လည်း ၊ နွေဦးထွက်သွား ပြီ ဆိုပေမယ့်လည်း ...မျှော်လင့်ချက်ရှိနေသရွေ့ ဝမ်းမနည်းပါနဲ့ ' လို့ လူတွေကို ပြောနေသယောင်ပါပဲ။

အဲဒီစာပိုဒ်လေးကို ကျွန်မ ချရေးတဲ့ အချိန်က အင်္ဂလန် Bournemouth နေအိမ်မှာ ကျွန်မထိုင်နေတဲ့ အချိန်အခါဖြစ်တယ်။ ထိုင်နေ တဲ့ နေရာကနေ ခေါင်းမော့ကြည့်ရင် ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်က သစ်ပင် တချို့ကို တွေ့မြင်နိုင်တယ်။ အဲဒီသစ်ပင်တွေထဲမှာ Beech ပင်က ကျွန်မ အကြိုက်ဆုံးအပင်ဖြစ်တယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းက အဲဒီသစ်ပင်ရဲ့ သစ်ကိုင်းဟာ ကျွန်မအတွက် အကောင်းဆုံး ထိုင်ခုံနောက်မှီဖြစ်တယ်။ သစ်ကိုင်းကိုမှီပြီး 'တာဇ်' စာအုပ်ကို ကျွန်မဖတ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မလည်း တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန် ချိန်မှာ တောအုပ်ထဲနေထိုင်မယ်လို့ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးတယ်။

သစ်ပင်က ကျွန်မရဲ့ အကောင်းဆုံးအဖော်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ မကြာခဏဆိုသလို သစ်ပင်ထက်မှာ ကျွန်မ နာရီတော်တော်ကြာ နေခဲ့ဖူးတယ်။ ကျွန်မ မှာ ကြိုးရှည်တစ်ချောင်းရှိတယ်။ ကြိုးတစ်စကို သစ်ကိုင်းမှာ ချည်ပြီး ကျန်ကြိုး တစ်စမှာ ခြင်းလေးတစ်လုံးချည်ထားတယ်။ သစ်ပင်ပေါ်မတက်ခင် ခြင်းထဲ မှာ စာအုပ်တစ်အုပ် ဒါမှ မဟုတ် မစားရက်ဘဲ

ထားထားတဲ့ ကိတ်မုန့်တစ်ချပ် ဒါမှ မဟုတ် အိမ်စာလုပ်ရမယ့်စာအုပ်ကို ထည့်ထားတယ်။ သစ်ပင်ပေါ် ရောက်ရင် အဲဒီကြိုးကို ကျွန်မဆွဲတင်ပါတယ်။

အဲဒီသစ်ပင်ကို အရမ်းခန့်တယ်လို့ ကျွန်မထင်ခဲ့တယ်။ နေ့တိုင်း သူ့နာမည် 'Beech' ကို ကျွန်မ ခေါ်နေတတ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မရဲ့ လျှို့ဝှက် ချက်တွေ အဲဒီသစ်ပင်ကို ပြောပြတတ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မရဲ့ ဖောင်းဖောင်းမို့မို့ လက်ကလေးနှစ်ဖက်နဲ့ ဒါမှ မဟုတ် ကျွန်မရဲ့ ပါးပြင်နဲ့ သူ့ရဲ့ ကြမ်းတမ်းမာကြောတဲ့ သစ်ခေါက်ကို အမြဲပွတ်နေတတ်ခဲ့တယ်။ နွေညနေခင်းမှာ သစ်ကိုင်းကြားထဲ လေညင်းတွေ ဖြတ်သန်းသွားတဲ့ အခါ သူ့ရဲ့ တီးတိုး ရေရွတ်သံတွေကို ကျွန်မကြားလိုက်မိသလိုပါပဲ။ သစ်ရွက်လေးတွေက ယိမ်းနွဲ့သီဆိုကခုန်လို့ ... ဒါဟာ ကျွန်မအတွက် သူ ဂရုတစိုက်စီစဉ်ထားတဲ့ ဖျော်ဖြေမှုဖြစ်တယ်။ လေပြင်းတိုက်တဲ့ အခါ သူ့လက်မောင်းကို ကျွန်မ တင်းတင်းဖက်ထားပြီး သူနဲ့ အတူ လေထဲမှာ လှုပ်ယမ်းခဲ့ကြတယ်။

တကယ်လို့ ကျွန်မတို့ ရဲ့ သာမန်မျက်လုံးနဲ့ ပဲ မြေကြီးအောက်က အရာတွေကို တွေ့မြင်နိုင်ရင် ဒါဟာ ဘယ်လောက်နှစ်လို့ ဖွယ်ကောင်း လိမ့်မလဲ...။ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်မှာ ကျွန်မ လူးလာခေါက်ပြန် မိတဲ့ အခါတိုင်း အဲဒီသစ်ပင်ရဲ့ သစ်ဆစ်၊ သစ်ဖုတွေမှာ နှစ်ကာလရဲ့ သမိုင်း ကြောင်းတွေ ဘယ်လောက်တောင် သိုဝှက်ထားမလဲ၊ လေထဲဆန့်ထုတ်ထား တဲ့ သစ်ကိုင်းတွေဟာ မိုးဒဏ်၊ လေဒဏ် ဘယ်လောက်တောင် သင့်ခဲ့ပြီလဲ၊ ပြီးတော့ ရေတွက်လို့ မကုန်နိုင်တဲ့ သစ်ရွက်တွေမှာ ဆိုညည်းလို့ မကုန်နိုင်တဲ့ သီချင်းတွေ ဘယ်လောက်များ ရှိနေမလဲလို့ ကျွန်မ တအံ့တဩဖြစ်မိတယ်။ ကျွန်မတို့ တွေ့ မြင်နေရတဲ့ မြေကြီးပေါ်က အပိုင်းအစဟာ သစ်ပင်ရဲ့ တစ်ပိုင်းတစ်စသာဖြစ်တယ်။ ဟိုနက်နက်မြေကြီးအောက်မှာ သူ့ရဲ့ အတွေးနဲ့ မျှော်လင့် တောင့်တမှုတွေကို မြှုပ်နှံသိုဝှက်

ထားတယ်။ သစ်ပင်နဲ့ ထိတွေ့ ဆက်ဆံတာ ကြာခဲ့ပြီမို့လားမသိ... သစ်ပင်ရဲ့ ပြောစကားကို ကျွန်မမတ်ရှုနိုင်သလိုပါပဲ။ လူတွေနဲ့ ကင်းကွာလို့ မရနိုင်တဲ့ သူတို့ရဲ့ လောကတစ်ခုကို ကျွန်မနားလည် သဘောပေါက်နေသလိုပါပဲ။

'Survivor Tree (သက်ရှင်ကျန်ရစ်နေတဲ့ သစ်ပင်)' လို့ အမည် ပေးထားတဲ့ သစ်ပင်က ၉/၁၁ အကြမ်းဖက်မှုမှာ ရှင်သန်ကျန်ရစ်နေခဲ့တဲ့ Calery Pear အပင်ကြီးပေါ့။ အဲဒီသစ်ပင်ဟာ ၂၀ ရာစု ၇၀ ပြည့်နှစ်ကစ နယူးယော့ခ် World Trade Center အမှတ်(၅)အဆောက်အအုံအနီးမှာ စိုက်ပျိုးခဲ့တာဖြစ်တယ်။ နှင်းတွေနဲ့ ဖုံးလွှမ်းထားတဲ့ အေးစက်စက်လောက ကြီးထဲ နွေဦးရာသီရောက် လာပြီဆိုတဲ့ အကြောင်းကို သူ့ရဲ့ အဖြူရောင် ပန်းပွင့်လေးတွေနဲ့ လူတွေကို နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း သတင်းပါးနေခဲ့တယ်။ အကြမ်းဖက်မှုမှာ ခံလိုက်ရတဲ့ အဲဒီအဆောက်အအုံထဲက အရာဝတ္ထု တော်တော်များများ လိုပဲ သူလည်း ပဲ ပြိုကျခဲ့တဲ့ တိုက်ညီနောင်ကြားမှာ အမြှုပ်ခံနေခဲ့ရတယ်။

အချိန်တစ်လအကြာမှာ မှ အဆောက်အအုံပျက်တွေကို ရှင်းလင်းတဲ့ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက သူ့ကိုတွေ့သွားတာဖြစ်တယ်။ အဲဒီတုန်းက သူ့ရဲ့ အကိုင်းအခက်တွေ 'အစိတ်စိတ်ပိုင်းဖြတ်'ခံခဲ့ရပြီ။ ပြိုကျလာတဲ့ အင်္ဂတေ တစ်ချပ်ကြောင့် သူ့ခေါင်းမရှိတော့ဘဲ ငုတ်တိုဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ကျန်နေတဲ့ အခက် အလက် တွေကလည်း မီးကျွမ်းနေခဲ့ပြီ။ သစ်မြစ်ကလည်း အပြင်းအထန် ထိခိုက်ခံ ထားရတယ်။ လူတွေက သူ့ကို နယူးယော့ခ်ပန်းဥယျာဉ်ထဲ သယ်ဆောင်ပြီး ပြုစုပျိုးထောင်ထားလိုက်တယ်။

ဥယျာဉ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက ကျွန်မကိုပြောပြတယ်... ပထမဆုံး အကြိမ် ဒီသစ်ပင်ငုတ်တိုကို သူတွေ့တုန်းက ဘယ်လိုနည်းနဲ့ မှ ဒီသစ်ပင်

င်ကို ပြန်လည်ရှင်သန်ဖို့ လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး လို့ သူထင်ထားခဲ့တယ်။ မီးကျွမ်းထားတဲ့ အပိုင်းကိုဖြတ်ထုတ်ထားတဲ့ သစ်ငုတ်တိုဟာ သူ့ကိုပြန် လည်ပျိုးယူထားတဲ့ မြေကြီးထဲမှာ အမြစ်ပေါက်လာလိမ့်မယ်လို့ သူထင် မထားခဲ့မိဘူး။

ဆန်းကြယ်တဲ့ ဘဝ ကံတရားရဲ့ အစီရင်ကို ခံထားရတဲ့ 'Survivor Tree (သက်ရှင်ကျန်ရစ်နေတဲ့ သစ်ပင်)'ဟာ ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ် နွေဦးရာသီမှ လောင်ကျွမ်းတဲ့ မီးထဲ ပါသွားခဲ့ရပြန်တယ်။ တစ်နာရီ မိုင် ၁၆၀ နှုန်းနဲ့ တိုက်ခတ်တဲ့ မုန်တိုင်းတစ်ခုဟာ 'Survivor Tree' ရှိရာ အရပ်ဆီမှာ တိုက်ခတ်သွားပြီဆိုတဲ့ အကြောင်း ဥယျာဉ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး သတင်းရလိုက်တယ်။ ကလေးသုံးယောက်နဲ့ 'Survivor Tree' ဆီ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရောက်သွားချိန်မှာ သူ့ရဲ့ အမြစ်တချို့က မြေပြင်ပေါ်ရောက်နေခဲ့ပြီဖြစ်တယ်။ ကလေးတွေအပါအဝင် တခြားလာရောက်ကူညီသူတချို့နဲ့ 'Survivor Tree' ကို ခွဲစိတ်ကုသမှု နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် သူတို့ ပြုလုပ်ခဲ့ကြတယ်။

စစ်ချင်းမှာ လှုပ်ရှားမှု ပြင်းပြင်းထန်ထန် သူတို့ မလုပ်ရဲကြဘူး။ သစ်ကိုင်းတချို့ကို မပြီး သစ်ပင်ကို မြေကြီးပေါ်မှာ ထောင်မတ်နိုင်တဲ့ အနေအထားနဲ့ အပင်ရင်းမှာ မြေဩဇာနဲ့ အရာတချို့ ဖုံးအုပ်ရုံပဲ သူတို့ လုပ်ခဲ့တယ်။ ရေတောင် တိုက်ရိုက်မလောင်းရဲဘဲ နေ့တိုင်း ရေနည်းနည်း ဖျန်းရုံလောက်ပဲ လုပ်ခဲ့တယ်။

ရက်သတ္တပတ်အနည်းငယ်ကြာတဲ့ အခါ ကရိန်းကားကြီးတစ်စီး က အဲဒီ ၉ မီတာမြင့်တဲ့ သစ်ပင်ကို 'အရိုးတည့်' (မတ်မတ်ထောင်မတ်)ပေးလိုက်တယ်။ 'Survivor Tree' သေရာက ပြန်လည်ရှင်သန်လာ ခဲ့ပြန်တယ်။

၂၀၁၀ ပြည့်နှစ် ဒီဇင်ဘာလမှာ သူ့ကိုတွေ့ရှိခဲ့တဲ့ သူ့နဂိုနေရာဆီ ပြန်

ပို့လိုက်ပါတယ်။ သူ့ကို ပြန်ပို့ဖို့ အကြံပေးသူက ၉/၁၁ အထိမ်း အမှတ်ပြ
တိုက်ကို တာဝန်ယူ ဒီဇိုင်းရေးဆွဲတဲ့ Ron Vega ဖြစ်တယ်။ စစ်ချင်းမှာ
သူရဲ့ အကြံပြုချက်ကို လူတချို့က ဆန့်ကျင်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီနဂို
နေ့ ၇ မေ ၁၁ အခြားသစ်ပင်အသစ်တွေ စိုက်ပျိုးထားပြီဖြစ်တာက
တစ်ကြောင်း၊ 'Survivor Tree' က Callery Pear သစ်ပင်အမျိုးအစားဖြစ်
တာကြောင့် သစ်တောရှုခင်းကို ဖျက်ဆီးရာရောက်နိုင်ကြောင်း ဆိုကြတ
ယ်။ တကယ်တမ်း ပြောင်းရွှေ့စိုက်ပျိုးလိုက်ချိန်မှာ သူဟာ အကြမ်းဖက်
ခံရချိန် အဲဒီ ဝန်းကျင်မှာ
တစ်ဦးတည်းအသက်ရှင်ကျန်ရစ်ခဲ့သူဖြစ်တာကြောင့် လူတွေ ဟာ သူနဲ့
အတူ အမှတ်တရဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်ကြတယ်။ ဖဲကြိုးပြာတွေ
သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ စည်းနှောင်ကြတယ်။

ဧပြီလရဲ့ အေးချမ်းသာယာတဲ့ မနက်ခင်းတစ်ခုမှာ ရွှေရောင် လက်
လက်နဲ့ နေခြည်ဟာ သူ့ကို ပတ်ပတ်လည် ဝန်းရံထားတယ်။ ကျွန်မရဲ့
အကြည့်ထဲမှာ တော့ သူဟာ သရဖူတစ်ခုကို ဆောင်းထားတဲ့ စိတ်ဓာတ်
ဝိညာဉ်ရဲ့ ဦးဆောင်သူတစ်ဦးလိုပါပဲ။ သူ့ကို ကာကွယ်ထိန်းသိမ်းထား
တဲ့ အကာအရံအပြင်ဘက်မှာ ရပ်ကြည့်နေရင်း ကျွန်မရဲ့ မျက်ရည်တွေ
က ကျွန်မရဲ့ အမြင်ကို မှုန်ဝါးစေခဲ့တယ်။ ပန်းပွင့်ရာသီကို ကျော်လွန်ခဲ့
လို့ သူ့အခက်အလက်တွေ အနည်းငယ်ထီးတည်းဖြစ်နေပါတယ်။ သူ့အ
နားမှာ အချိန်အကြာကြီးရပ်တန့်ပြီး နေရာကနေ ကျွန်မခွာမယ့်ဆဲဆဲမှ
ထူးဆန်း အံ့ဩမှုတစ်ခုက ဘွားခနဲထွက်ပေါ်လာခဲ့တယ်။

သစ်ရွက်အတွင်းပိုင်းမှာ ပူးပူးကပ်ကပ် ပုန်းခိုနေတဲ့ ပန်းဖြူဖြူလေး
သုံးပွင့်ကို ရုတ်တရက် ကျွန်မမြင်လိုက်မိတယ်။

အဲဒီပန်းလေးတွေက 'ထိခိုက်နာကျင်ခဲ့လည်း ၊ နွေဦးထွက်သွားပြီ

ဆိုပေမယ့်လည်း ... မျှော်လင့်ချက်ရှိနေသရွေ့ ဝမ်းမနည်းပါနဲ့ ' လို့ လူ
တွေ ကို ပြောနေသယောင်ပါပဲ။

မူရင်းလင့်- <http://www.85nian.net/meiwen/46226.html>

★

ပန်းစကား

(၁)

ပန်းတချို့က နေ့မှာ ပွင့်ပြီး ညမှာ အိပ်တယ်။

ပန်းတချို့က ညမှာ ပွင့်ပြီး နေ့မှာ အိပ်တယ်။

မတူတဲ့ ပန်းက အိပ်တဲ့ ပုံစံလည်း မတူဘူး။ အိပ်ချိန်လည်း မတူဘူး။
အိပ်ချိန် အတိုအရှည်လည်း မတူဘူး။ ပန်းတချို့က အိပ်နေရင်း ညင်ညင် သာသာ ဟောက်တတ်တယ်။

ပန်းတွေလည်း အိပ်တတ်ပါသလား...

တစ်နေ့က ကလေးမလေးတစ်ယောက်နဲ့ သူ့မေမေရဲ့ စကား
သံတချို့ကို ကျွန်မကြားလိုက်မိတယ်။

'ပန်းကြွေတယ်ဆိုတာ ပန်းအိပ်ပျော်သွားတာလား မေမေ'

'ဟုတ်တယ်... ပန်း အိပ်ပျော်သွားတာ'

'ဒီလိုဆိုရင် သူ ဘယ်အချိန် နိုးလာမှာ လဲ'

'နောက်နှစ် နေ့ဦးမှာ ပေါ့'

'ဒီလောက်အချိန်အကြာကြီး သူအိပ်သွားတယ်ပေါ့...'

တကယ်တော့ ပန်းအိပ်ရင် နေ့ဦးလည်း အိပ်သွားတယ်။

ပန်းနိုးတော့ နွေဦးလည်း နိုးလာတယ်။

နွေဦးက ပန်းကို နှိုးလိုက်တာလား... ပန်းက နွေဦးကို နှိုးလိုက် တာ
လား...။

(၂)

ကြာပန်းက ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်မှာ နှစ်သန်းပေါင်းတစ်သန်းကျော်က
တည်းက ရှိနေခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းက လူတွေ မမွေးဖွားသေးဘူး။

မနက်ခင်းတိုင်းက ကြာပန်းပွင့်တဲ့ အချိန်ဖြစ်တယ်။ တကယ်လို့
ကြာပန်းတစ်ပွင့်ဟာ မနက်ခင်းပိုင်းမှာ ကိုယ့်အပြုံးကို မပွင့်လန်းဘူးဆို
ရင် နေ့ခင်း၊ ညခင်းရောက်လည်း သူဟာ မပွင့်နိုင်တော့ပါဘူး။ ညဆိုရင်
ပိုလို့ တောင် မပွင့်တတ်တော့ပါဘူး။

ဒီကနေ့ မနက်မှာ ပွင့်တဲ့ ကြာပန်းက မနေ့ကပွင့်တဲ့ ကြာပန်း မဟု
တ်ဘူး ။ မနက်ဖြန်ပွင့်မယ့် ကြာပန်းလည်း မဟုတ်ဘူး ။ တခြားနေရာ
ဒေသကနေပွင့်တဲ့ ကြာပန်းလည်း မဟုတ်ဘူး ။
ကြာပန်းတစ်ပွင့်တိုင်းမှာ သူ့ ကိုယ်ပိုင် တစ်မူထူးခြားတာတွေ ရှိတယ်။
ကြာပန်းတစ်ပွင့်တိုင်းက ကမ္ဘာပေါ် မှာ တစ်ပွင့်တည်းပဲရှိတယ်။

ပန်းပွင့်တစ်ပွင့်တိုင်းဟာ တစ်သက်မှာ တစ်ခါသာ ပွင့်ရတယ်။
ဒါကြောင့် သူဟာ လေးနက်ရတယ်။ ဂရုစိုက်ရတယ်။ အမှုမဲ့မဖြစ်ရဘူး။
မလွဲချော်ရဘူး။ လွဲချော်တာနဲ့ ပန်းပွင့်ချိန်ဆိုတဲ့ အခွင့်အရေးကို ဘယ်
တော့မှ ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ။

ပန်းပွင့်တဲ့ နေ့က ပန်းရဲ့ မွေးနေ့ဖြစ်တယ်... ပန်းရဲ့ အထိမ်းအမှတ်
နေ့ဖြစ်တယ်...ပန်းရဲ့ နှစ်သစ်ဖြစ်တယ်။

ပန်းမှာ လည်း ဦးနှောက်ခြောက်စရာ၊ စိတ်ညစ်စရာတွေရှိတယ်။

ပျော်ရွှင်စရာ၊ ဝမ်းနည်းစရာတွေရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ညစ်လို့ ၊
ဝမ်းနည်းလို့ ၊ စိတ်ရှုပ်လို့ ဆိုပြီး သူတို့ ဟာ သူတို့ ရဲ့ မွေးရနံ့ကို ထုတ်လွှ
င့်ဖို့ မမေ့ကြဘူး။ သူတို့ ရဲ့ အလှတရားကို ထုတ်ဖော်ဖို့ မမေ့ကြဘူး။

ဒီလောကမှာ ပန်းပွင့်ဖို့ မေ့သွားတဲ့ ပန်းဆိုတာ မရှိပါဘူး...။

(၃)

ပန်းတွေက နွေဦးရာသီမှာ ပဲ ပွင့်လန်းတယ်လို့ တချို့က ဆိုတယ်...
အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး။

နွေမှာ ဆိုရင် နှင်းဆီ၊ ပိတောက်၊ လက်ပံတွေ ဝေဝေဆာဆာ ဖူးပွင့်
တယ်။

မိုးမှာ ဆိုရင် ဂန္ဓမာ၊ စံပယ်၊ ဇီဝါတွေ လှလှပပဖူးပွင့်တယ်။

ဆောင်းမှာ ဆိုရင် ချယ်ရီ၊ ခရစ္စမတ်ရွက်လှ၊ မက်မွန်ပန်းတွေ ဖူးပွင့်
တယ်။

နှင်းဖွဲဖွဲကျတဲ့ ရာသီမှာ တောင် ထင်းရှူးပွင့်တွေက နှင်းတွေကြား
မှာ ရဲရဲဖူးပွင့်ကြတယ်။

တကယ်တော့ နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်း ဘယ်ရာသီပဲဖြစ်ဖြစ် ပန်းတွေက ပွ
င့်မယ်ဆို ပွင့်လိုက်တာပါပဲ။

အချိန်မရွေးပန်းတွေပွင့်တယ်၊ ပန်းပွင့်တဲ့ အချိန်ဆိုတာရှိတယ်။

ပန်းမပွင့်တာဟာ မပွင့်တဲ့ အကြောင်းတရားရှိသလို ပန်းပွင့်တာဟာ
လည်း ပွင့်တဲ့ အကြောင်းတရားရှိတယ်။ ဘယ်အချိန်ပွင့်ပွင့် ပွင့်တဲ့
အကြောင်းတရား ကိုယ်စီ သူတို့ မှာ ရှိကြတယ်။

ပန်းပွင့်တိုင်းမှာ ကိုယ်နဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ နွေဦးရာသီတစ်ခုရှိကြ တယ်။

သူတို့ ဘယ်အချိန်ပွင့်ရင် အဲဒီအချိန်ဟာ သူတို့ ရဲ့ နွေဦးရာသီပဲ ဖြစ်တယ်။

ဆောင်းနှင့်ကြားမှာ ပွင့်တဲ့ ချယ်ရီဟာ ဆောင်းရာသီကို အန်တု ပြီး နွေဦးရာသီဆီ အရောက်လှမ်းပါတယ်။

(၄)

ကုမုဒြာ၊ ညမွှေးပန်း၊ စံပယ်ပန်း၊ Morning Glory စတဲ့ ပန်းတွေ ဟာ ညအချိန်မှာ ပွင့်တဲ့ ပန်းဖြစ်တယ်။ ကမ္ဘာမြေကြီး အိပ်မောကျချိန်၊ လူတွေ အိပ်မက်မက်ချိန်မှာ သူတို့ ဟာ အစွမ်းကုန်ပွင့်လန်းနိုင်ဖို့ ကြိုးစား နေချိန်ဖြစ်တယ်။

လှလှပပပွင့်ထားတဲ့ ပန်းပွင့်ကိုပဲ လူတွေတွေ့ မြင်ကြတာ။ အဲဒီလို ပွင့်ဖို့ ပန်းတစ်ပွင့်တိုင်းရဲ့ ကြိုးစားရုန်းကန်မှုကိုတော့ ညကပဲ သိပါတယ်။

ပန်းပွင့်တဲ့ အချိန်မှာ ပန်းဟာ ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ်၊ အသံမထွက်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဘဲ ပွင့်လန်းတယ်။ ဘယ်ပန်းကမှ သူပွင့်ခါနီး လှုပ်လှုပ် ရှားရှားဖြစ်တာမျိုး၊ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နဲ့ 'ငါ ပွင့်တော့မယ်... ငါ ပန်းပွင့် တော့မယ်' လို့ မအော်ဘူး။

တကယ်လို့ လူက ပန်းတစ်ပွင့်ဖြစ်ခဲ့ရင် ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ် ပွင့်လန်းတတ်တဲ့ လူ ဘယ်နှယောက်များ ရှိနိုင်မလဲ။

(၅)

ပန်းတွေမှာ အဖြူ၊ အဝါ၊ အပြာ၊ အနီ၊ အစိမ်း၊ ကြက်သွေး၊ ပန်းရောင်၊ အနက်...စတဲ့ အရောင်တွေ အမျိုးမျိုးရှိကြတယ်။ အနီရောင်က ကြက်သွေးရောင်ထက် အထက်တန်းမကျသလို အဝါရောင်ကလည်း အဖြူ

ရောင်ထက် မနိမ့်ကျပါဘူး။ ပန်းရောင်က အနီရောင်ကို ကိုယ်စား မပြုနိုင်သလို အပြာရောင်ကလည်း အစိမ်းရောင်ကို ကိုယ်စားမပြုနိုင်ပါဘူး။ ပန်းတိုင်းက သူ့အရောင်နဲ့ သူ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်ပါတယ်။

စံပယ်မှာ လည်း သူ့ဆွဲဆောင်မှုနဲ့ သူ၊ နှင်းဆီမှာ လည်း သူ့တောက်ပမှုနဲ့ သူ၊ ဂန္ဓမာကလည်း လူကို ညှို့ယူနိုင်သလို မက်မွန်ပွင့်တွေကလည်း လူကို ဖမ်းစားနိုင်ပါတယ်။ ဇီဝါလှသလို အမည်အသိတဲ့ ပန်းရိုင်းတွေကလည်း လှပါတယ်။ ပန်းတိုင်းမှာ သူ့အလှနဲ့ သူ ကိုယ်စီရှိကြတယ်။ ပန်းတစ်ပွင့်ရဲ့ အလှက အခြားပန်းတစ်ပွင့်ကို ကိုယ်စားမပြုနိုင်ပါဘူး။

ပန်းတစ်ပွင့်က အခြားပန်းတစ်ပွင့်ကို မနာလိုမဖြစ်တတ်ဘူး။ မခွဲခြားဆက်ဆံတတ်ဘူး။ ရန်ငြိုးမထားတတ်ဘူး။ အငြိုးအတေးမထားတတ်ဘူး။ မဆဲတတ်ဘူး။

ပန်းတစ်ပွင့်က သူပွင့်ချိန်ရောက်လို့ ဆိုပြီး အခြားပန်းတစ်ပွင့်မပွင့်အောင် မတားဆီးဘူး။ တခြားပန်းပွင့်တာ ပိုလှတယ်ဆိုပြီး သူ့ထက်ပိုလှတဲ့ ပန်းတွေကို မနာလိုတာမရှိဘူး။

ဘယ်ပန်းကမှ ကိုယ့်ကို ကိုယ်စားမပြုနိုင်ဘူးဆိုတာ ပန်းတိုင်း သိတယ်။ ကိုယ့်အဖူးကို ကိုယ်ပဲ ပွင့်ရတယ်။ တခြားပန်းလောက် ပွင့်တာ မလှပါစေ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပွင့်လန်းကြတယ်။ တခြားပန်းတွေ ဘယ်လောက် လှပအောင် ပွင့်နေနေ ကိုယ်တိုင်ပွင့်လန်းဖို့ က အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်တယ်။

ပန်းတစ်ပွင့်ညှိုးနွမ်းလို့ ကြွေသွားရင် သူဟာ တခြားပန်းတစ်ပွင့်ရဲ့ အာဟာရ ဖြစ်သွားတယ်။ ပန်းတစ်ပွင့်သေဆုံးသွားရင် သူနံဘေးမှ ပန်းက ပိုပြီး လှလှပပဖူးပွင့်နိုင်တယ်။ ပန်းပွင့်တွေရဲ့ ကြားမှာ ပဲ ပန်းတွေက ရှင်သန် ချင်နေခဲ့တာ...။

(၆)

တဆေးနွယ်ပန်းက မနက် ၃ နာရီမှာ ပွင့်တယ်။ ဒါဟာ နေ့ရက် တစ်ရက်တာမှာ အစောဆုံးပွင့်တဲ့ ပန်းဖြစ်တယ်။ အဲဒီနောက်မှာ Morning Glory နှင်းဆီရိုင်း...စတဲ့ ပန်းတွေ ပွင့်ကြတယ်။ ပန်းပွင့်သေးပေမယ့် အရင်ဆုံး အစောဆုံးပွင့်ကြတယ်။ ညအမှောင်ကိုခွင်းပြီး ပွင့်လန်းကြတယ်။ နေဆိုတဲ့ ပန်းပွင့်ကြီးကို လန့်နိုးအောင် ပွင့်ပစ်လိုက်ကြတယ်။

ပန်းတစ်ပွင့်ရဲ့ ရှေ့မှာ သင့်စိတ်ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ထားရင် ပန်းပွင့်တဲ့ အသံကို သင်ကြားနိုင်တယ်လို့ လူတွေက ပြောကြတယ်။ ပန်းပွင့်ချိန် တကယ်ပဲ အသံရှိသလား...။

ပန်းပွင့်တစ်ပွင့်တိုင်း စကားပြောတတ်တယ်လို့ လူတွေက ဆိုကြတယ်။ ပွင့်အလိုက်တဲ့ ပန်းတွေက ဟလိုက်တဲ့ ပါးစပ်လိုပါပဲ။ ပွင့်ဖတ်တွေက ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ နှုတ်ခမ်းလွှာတွေပေါ့။ ပါးစပ်ရှိလျက်နဲ့ ပန်းတွေပြောတဲ့ စကားကို ဘာလို့ မကြားရတာပါလိမ့်။

တကယ်တော့ ပန်းတွေဟာ ပါးစပ်ရှိလျက်နဲ့ နှုတ်ဆိတ်သူတွေ ဖြစ်တယ်။ သူတို့ ဟာ စကားပြောစရာမလိုခဲ့ဘူး။ ပန်းဆိုတဲ့ သူတို့ ကိုယ်တိုင် ကပဲ အလှဆုံးစကားလုံးတွေ ဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။

(၇)

ပန်းအများ ရဲ့ အသက်က တိုတောင်းကြတယ်။ ပန်းပွင့်ချိန် တိုကြတယ်။ ဖရုံပွင့်၊ ဖရဲပွင့်တွေက မနက်ခင်းမှာ ပွင့်ပြီး နေ့ခင်းပိုင်းမှာ ညှိုးနွမ်း ကုန်ကြတယ်။ Morning Glory က အရမ်းလှတဲ့ ပန်းပါ။ ဒါပေမဲ့ ခြောက်နာရီ ခုနစ်နာရီလောက်သာ ခံတယ်။ အဝါရောင်ပန်းတွေပွင့်တဲ့ ဒုဓလီက ၁၀ နာရီ လောက်ပဲ ခံတယ်။ ဂန္ဓမာပန်း၊ ကျောက်ပန်း(Lithops)

တွေက နည်းနည်း ခံတယ်။ ငါးရက်၊ ခြောက်ရက်လောက်ပဲခံတယ်။ ချယ်ရီပန်း ပန်းပွင့်ချိန်က လေးရက်ကနေ ၁၀ ရက်လောက်ပဲ ရှိတယ်။ မက်မွန်ပန်း၊ စံပယ်ဝါတွေက လည်း ၁၀ရက်လောက်ပဲခံတယ်။ သစ်ခွပန်းတွေက ပိုတာရှည်ခံတယ်။ တချို့ သစ်ခွပန်းတွေက တစ်လလောက် ခံတယ်။ အပူပိုင်းမှာ ပွင့်တဲ့ သစ်ခွပန်း တစ်မျိုးက ရက်ပေါင်း ၈၀ ခံတယ်။ ပန်းတွေထဲမှာ အသက်အရှည်ဆုံးပန်း ဖြစ်တယ်။

ကုမုဒြာပန်းက သုံးနာရီလောက်သာ ခံတဲ့ ပန်းဖြစ်တယ်။ သူဟာ ပန်းတွေထဲမှာ အသက်အတိုဆုံးပန်းတော့ မဟုတ်ဘူး ။ တောင်အမေရိက တိုက် အမေဇုန်တောမှာ ရှိတဲ့ ဗီတိုရီးယားကြာပန်းတစ်မျိုးကတော့ မနက်ခင်းပိုင်းလေးမှာ ပဲ ပွင့်ပြီး နာရီဝက်အကြာမှာ ညှိုးနွမ်းသွားပါတယ်။

ဂျပန်စာရေးဆရာ Yasunari Kawabata က ပြောတယ်။ 'ပန်းပွင့်တာ သေဖို့ 'တဲ့ ။ လောကမှာ ရှိတဲ့ ပန်းတွေတိုင်းက သေရမှာ ကို ကြောက်လို့ ဆိုပြီး မပွင့်ဘဲ မနေကြဘူး။ ပွင့်ပြီးရင် ညှိုးနွမ်းသေဆုံးရမယ် ဆိုပြီး မပွင့်ရဲဘဲလည်း မနေဘူး။ အချိန် ဘယ်လောက်တိုတိုလေးပဲ ခံခံ သူတို့ ကတော့ အလှဆုံးပွင့်လန်းပြီး အလှဆုံးအချိန်ကို လူ့လောကမှာ ထားရစ်ခဲ့ကြတယ်။

သူတို့ သေဆုံးသွားရင် သူတို့ ရဲ့ နောက်မျိုးဆက်တွေ ဆက်ပေါ်လာတယ်။ သူတို့ ရဲ့ နောက်မျိုးဆက်တွေ ဆက်ပွင့်လန်းတယ်။ ပန်းပွင့်ချိန်မှာ ပန်းရှေ့ကို သင်ရောက်လာတာဟာ သင်နဲ့ ပန်းရဲ့ ရှေးရေစက်ပဲဖြစ်တယ်။

(၈)

တောင်ပေါ်မှာ လှလှပပပွင့်လန်းနေတဲ့ တောရိုင်းပန်းတစ်ပွင့်ကို ကျွ

န်မ တွေ့လိုက်တယ်။ အဲဒီပန်းရဲ့ နာမည်က ဘာလဲတော့ မသိဘူး။
ဘာကြောင့် အဲဒီနေရာမှာ သူ ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ် ဖူးပွင့်နေသလဲဆိုတာ
ကိုလည်း ကျွန်မ မသိဘူး။

ဒီတောင်က တခြားတောင်တွေရဲ့ ပတ်လည်ကြားမှာ ရှိတယ်။ နာမ
ည်ရှိတဲ့ တောင်လည်း မဟုတ်ဘူး ။ တောင်တက်သမားတွေ မလာတာ
လည်း နှစ်တွေကြာခဲ့ပြီ။ အရင်တုန်းကလည်း ဘယ်သူမှ အရောက်အ
ပေါက် မရှိခဲ့တဲ့ တောင်ပါ။ ဒီတောရိုင်းပန်းလေးက အဲဒီတောင်မှာ ငှား
ငှားစွင့်စွင့် ပွင့်လို့ ။ ကြည့်မယ့်သူ မရှိသလို သိမယ့်သူလည်း မရှိဘူး။ တ
စ်သက်လုံး ပွင့်ခဲ့တဲ့ သူတို့ ကို ဘယ်သူမှ သိခဲ့မှာ လည်း မဟုတ်ဘူး ။ ဒါ
ဆို သူ ဘာကြောင့် ပွင့်သလဲ...။

လူတွေမသိလည်း ၊ လူတွေ မကြည့်လည်း သူကတော့ ကြိုးစားပြီး ပွ
င့်လန်းနေပါတယ်၊ အစွမ်းကုန် ပွင့်လန်းနေပါတယ်။ လေးလေးနက်န
က် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပွင့်လန်းနေပါတယ်။ သူတို့ သိတာက သူတို့ ပွင့်တာ
ကို မြက်ကလေးတွေ ကြည့်နေတယ်။ ပိုးကောင်လေးတွေ ကြည့်နေတ
ယ်၊ ငှက်ကလေးတွေ၊ တိမ်ဖြူဖြူတွေ၊ ကောင်းကင်ပြာပြာ၊ နေက ကြည့်
နေ တယ်ဆိုတာကို သူတို့ သိတယ်။

ဒီတောရိုင်းပန်းလေးက အခြားပန်းတွေနဲ့ မပြိုင်ဆိုင်ဘူး။ မလှဘူး။
တခြားလူအတွက် သူပွင့်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ သူ့အတွက် သူပွင့်လန်းတာပါ
။

ဒီလောကမှာ ရှိတဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်တိုင်းကို ချီးကျူးနှစ်သက်တဲ့ သူတွေ
ရှိကြတယ်လို့ တချို့က ပြောတယ်။ ဒီလိုဆိုရင် ဒီတော၊ ဒီတောင် ထဲမှာ
ပွင့်တဲ့ တောရိုင်းပန်းလေးတွေကိုရော လူတွေ ချီးကျူးနှစ်သက်ခဲ့ကြ သ
လား...။

တကယ်တော့ လောကမှာ ရှိတဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်တိုင်းက မွေးခဲ့ဖူး တယ် ။ လှခဲ့ဖူးတယ်။ ပွင့်ခဲ့ဖူးတယ်။ လန်းဆန်းခဲ့ဖူးတယ်။ ပျား၊ ပိတုန်းတွေ နှမ်းရှုံ့ခဲ့ဖူးတယ်။ လိပ်ပြာတွေနဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့ဖူးတယ်၊ လေနအေးတွေ အဖော် ပြုခဲ့ဖူးတယ်။ နေရောင်တွေ ထွေးပွေ့ခဲ့ဖူးတယ်၊ ရှင်သန်လာတာ ကနေ ဖူးပွင့် သေဆုံးသွားတဲ့ အထိ လူတွေ မတွေ့ရှိခဲ့ဖူးလည်း ၊ တစ်လောကလုံးက အသိအမှတ်မပြုခဲ့ဖူးလည်း ... သူကတော့ အစွမ်းကုန် လှလှပပဖူးပွင့်နေ မှာ ပါပဲ။

တကယ်ပဲ တစ်ယောက်မှ အဲဒီပန်းလေးတွေကို မတွေ့ခဲ့ကြ ဘူးလား ...။

မူရင်းလင့်- <http://www.85nian.net/zhihui/38013.html>

★